

การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์

The use of digital technology in public administration of Ban Sai Subdistrict

Administrative Organization, Prakhon Chai District, Buriram Province

มายศ เกรัมย์¹, ธันยพร วงศ์ษา², พีรยา ธารบุญเลิศ³, และ วลัยพรรณ โสปัญหิ⁴

Mayot Kaoram¹, Thanyaphon Wongsas², Peeraya Thaburnleest³, and Walaiphan Sopanri⁴

¹⁻⁴ นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

650112801067@bru.ac.th¹, 650112801083@bru.ac.th², 650112801093@bru.ac.th³,

650112801100@bru.ac.th⁴

Received: 25-07-2025;

Revised: 07-12-2025;

Accepted: 12-12-2025

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพในการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ 2) เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ กลุ่มประชากรตัวอย่างได้แก่ ประชากรในเขตตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 6,634 คน เป็นการวิจัยเชิงประมาถ ใช้แนวคิดการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างจำนวน 378 คน ใช้วิธีการคัดเลือกแบบสุ่มตัวอย่างมีสัดส่วน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.17 ($\bar{X}=4.17$, S.D.=0.466) 2) เพื่อศึกษา ปัญหา อุปสรรค ในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ โดยเสนอแนะไว้ จำนวน 4 ด้าน ได้แก่ การสื่อสาร การใช้เทคโนโลยี การให้บริการ และการพัฒนาองค์การ ดังนั้น ควรมีการประชุมเกี่ยวกับผลกระทบของการใช้เทคโนโลยีในระยะยาวและหาข้อเสนอแนะที่ดีที่สุดในการพัฒนาการใช้เทคโนโลยี ควรมีการประเมินพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลที่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างแม่นยำและครอบคลุมทุกกลุ่ม โดยเฉพาะการทำให้ผู้สูงอายุและกลุ่มคนที่ไม่คุ้นเคยกับเทคโนโลยีสามารถเข้าถึงบริการของ

ภาครัฐได้มีการพัฒนาอยู่เสมอเพื่อช่วยให้ภาครัฐสามารถเปลี่ยนแปลงและปรับตัวได้อย่างราบรื่น โดยเฉพาะในด้านการฝึกอบรมบุคลากรให้พร้อมรับกับการใช้งานเทคโนโลยีใหม่ๆ

คำสำคัญ เทคโนโลยี; ดิจิทัล; การพัฒนา

Abstract

This research aims to 1) study the efficiency of using digital technology in public administration, Ban Sai Subdistrict Administrative Organization, Prakhon Chai District, Buriram Province 2) to study the problems and obstacles in using digital technology in public administration, Ban Sai Subdistrict Administrative Organization, Prakhon Chai District, Buriram Province The sample Used in The Study Was 6,634 People living in Ban Sai Subdistrict, Prakhon Chai District, Buriram Province. The research Design was quantitative research using the concept of digital technology in public administration, Ban San Subdistrict, Prakhon Chai District, Buriram Province. The sample group was 378 People using the formula of using the proportional stratified random sampling method. The research instrument was a questionnaire. The statistics used for data analysis were frequency, percentage, mean, and standard deviation.

The research results found that 1) the use digital technology in public administration in Ban Sai Subdistrict, Prakhon Chai District, Buriram Province was at a high level overall, with an average Of 4.17 ($\bar{X}$ = 4.17, S.D.=0.466) 2) To study the problems and obstacles in using digital technology in public administration in Ban Sai Subdistrict, Prakhon Chai District, Buriram Province, by suggesting 4 aspects: communication, technology use, service, organizational development. These include communication, technology use, service delivery, and organizational development. Therefore, meetings should be held to discuss the long-term impacts of technology use and to find the best recommendations for improving its use. An assessment of digital technology development should be conducted to ensure it accurately and comprehensively meets the needs of all population groups, especially enabling the elderly and those unfamiliar with technology to access government services. Continuous development is necessary to help the government adapt smoothly, particularly in training personnel to be ready for the use of new technologies.

Keywords: technology, digital, development

บทนำ

ปัจจุบันเทคโนโลยีดิจิทัลได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาระบบการบริหารงานภาครัฐทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วส่งผลให้ภาครัฐต้องปรับตัวและพัฒนาการให้บริการในรูปแบบดิจิทัลมากขึ้น (สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล, 2566 :12-15) การพัฒนาการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลถือเป็นกลไกสำคัญในการยกระดับประสิทธิภาพการบริหารจัดการภาครัฐและการให้บริการประชาชน ดังจะเห็นได้จากการจัดอันดับความพร้อมของการใช้เทคโนโลยีในปัจจุบันที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาดิจิทัลของภาครัฐในทุกมิติ (วิพรรณ ประจวบเหมาะ, 2565 : 45)

ประเทศไทยได้กำหนดแผนพัฒนารัฐบาลดิจิทัลเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่งและยั่งยืน โดยมุ่งเน้นการปรับเปลี่ยนภาครัฐสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล (Digital Government Transformation) อย่างเป็นระบบ (อรนุช สูงสว่าง และคณะ, 2564:น.:78) แต่อย่างไรก็ตาม การดำเนินการดังกล่าวยังประสบปัญหาและอุปสรรคหลายประการ ทั้งในด้านโครงสร้างพื้นฐาน ความพร้อมของบุคลากร และการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน (ชนพล วีราสา, 2565 :156) นอกจากนี้ ปัญหาความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงบริการดิจิทัลภาครัฐยังมีความท้าทายสำคัญที่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน (พิรงรอง รามสูต, 2566 :89)

การศึกษาวิจัยด้านเทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารภาครัฐจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาองค์ความรู้และแนวทางการพัฒนาที่เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นการยกระดับขีดความสามารถของหน่วยงานภาครัฐ การพัฒนาทักษะดิจิทัลของบุคลากร และการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในการใช้บริการภาครัฐผ่านช่องทางดิจิทัล (สมชาย เทพแสง, 2565: 234)

การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีดิจิทัลในศตวรรษที่ 21 ได้ส่งผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของประชาชนและการดำเนินงานขององค์กรต่างๆ ทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ที่เร่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล (Digital Transformation) ในทุกภาคส่วนอย่างก้าวกระโดด สุพจน์ เชียรวุฒิ (2565 : 12-15) ได้อธิบายว่าการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวส่งผลให้พฤติกรรมและความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อการให้บริการของ

ภาครัฐเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก โดยประชาชนต้องการบริการภาครัฐที่สะดวก รวดเร็ว เข้าถึงได้ทุกที่ทุกเวลา และตอบสนองความต้องการเฉพาะบุคคลมากขึ้น

จากดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ขององค์การสหประชาชาติ ประจำปี 2563 พบว่า ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 57 จาก 193 ประเทศทั่วโลก (สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล, 2564 : 8-10) แม้จะมีพัฒนาการที่ดีขึ้นเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า แต่ยังคงมีช่องว่างที่ต้องพัฒนาอีกมากเมื่อเทียบกับประเทศผู้นำด้านรัฐบาลดิจิทัล เช่น เกาหลีใต้ เอสโตเนีย และสิงคโปร์ โดย ศักดิ์ เสกขุนทด, (2563 : 45-48) ได้วิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคสำคัญในการพัฒนารัฐบาลดิจิทัลของไทย ประกอบด้วย ความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงบริการดิจิทัล อันเนื่องมาจากข้อจำกัดด้านโครงสร้างพื้นฐาน ทักษะดิจิทัล และความพร้อมทางเศรษฐกิจของประชาชน การขาดการบูรณาการข้อมูลระหว่างหน่วยงาน ทำให้เกิดความซ้ำซ้อนในการจัดเก็บข้อมูลและการให้บริการข้อจำกัดด้านทักษะดิจิทัลของบุคลากรภาครัฐ ที่ยังไม่สามารถใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างเต็มประสิทธิภาพความท้าทายด้านกฎหมายและกฎระเบียบที่ยังไม่เอื้อต่อการให้บริการในรูปแบบดิจิทัล

ในการนี้รัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารภาครัฐ จึงได้กำหนดแผนพัฒนารัฐบาลดิจิทัลของประเทศไทย พ.ศ. 2563-2565 เพื่อเป็นกรอบและทิศทางการพัฒนาโดย อัมรินทร์ พัฒนพันธ์ชัย (2564 : 18-22) ได้อธิบายว่าแผนดังกล่าวมุ่งเน้นการยกระดับภาครัฐไทยสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัลใน 4 มิติสำคัญ ได้แก่การบูรณาการระหว่างหน่วยงานภาครัฐเพื่อยกระดับบริการที่ขับเคลื่อนโดยความต้องการของประชาชนการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาปรับเปลี่ยนการทำงานภาครัฐสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัลการสร้างและพัฒนาบริการดิจิทัลโดยมีประชาชนเป็นศูนย์กลางการขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงสู่รัฐบาลดิจิทัลในทุกระดับของบุคลากรภาครัฐ

พรชัย ชีระเวช (2564 : 92-95) ได้วิเคราะห์แนวโน้มการพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารภาครัฐที่สำคัญในอนาคต ประกอบด้วยการนำปัญญาประดิษฐ์ และการเรียนรู้ของเครื่อง (Machine Learning) มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและให้บริการประชาชนการพัฒนาบริการภาครัฐที่ขับเคลื่อนด้วยข้อมูล (Data-Driven Government Services) การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลสามารถสร้างความโปร่งใสและความน่าเชื่อถือของข้อมูลในภาครัฐการพัฒนาบริการดิจิทัลแบบไร้รอยต่อ (Seamless Digital Services) ที่เชื่อมโยงการทำงานระหว่างหน่วยงาน

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐของตำบลบ้านไทร อำเภอบัวชุม จังหวัดบุรีรัมย์

วัตถุประสงค์การวิจัย

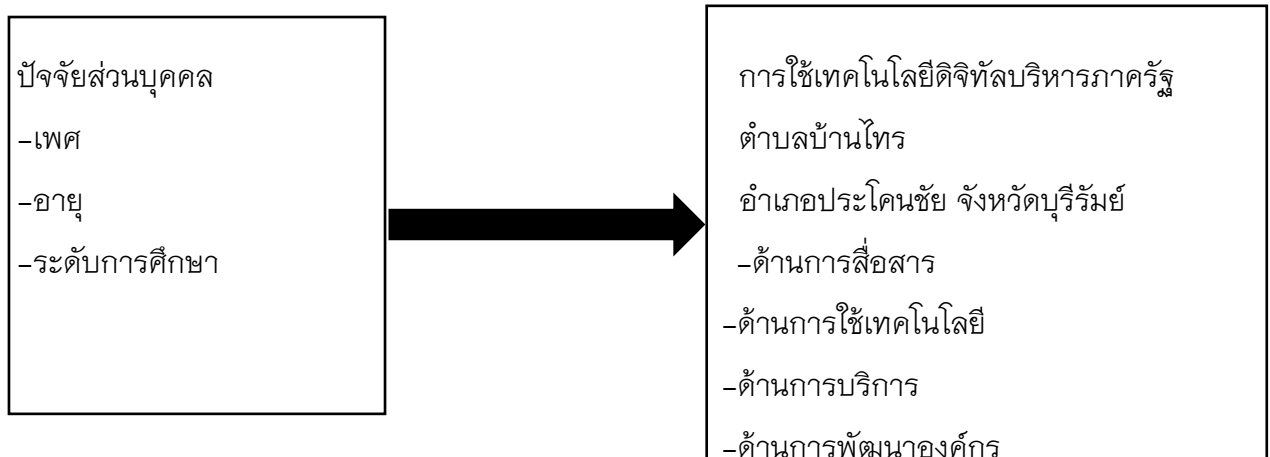
1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการบริหารภาครัฐตำบลบ้านไทร อำเภอบระโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์
2. เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรค ในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอบระโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์

กรอบแนวคิดการวิจัย

การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐตำบลบ้านไทร อำเภอบระโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีและได้นำทฤษฎีของ Fred D. Davis ด้านการสื่อสาร ด้านการใช้เทคโนโลยี ด้านการบริการ ด้านการพัฒนางองค์กร (Davis F. 1989) ทำการสังเคราะห์แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพ วชิระ บุญสาร, (2564 : 4) ตัวแปรตาม คือ ได้แก่ ด้านการใช้เทคโนโลยี ด้านการสื่อสาร ด้านการบริการ ด้านการพัฒนางองค์กร ทฤษฎีของ (Fred D. Davis)

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการดำเนินวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ เป็นประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตตำบลบ้านไทร อำเภอบระโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ที่เป็นเจ้าของบ้านหรือผู้อยู่อาศัยซึ่งมีความรู้ความเข้าใจตอบคำถามได้ มี 12 หมู่บ้าน จำนวน 6,634 (องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไทร : 2564:ออนไลน์) โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างจำนวน 378 คน ใช้วิธีการคัดเลือกแบบสุ่มตัวอย่างมีสัดส่วน

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในตำบลบ้านไทร อำเภอบระโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์

ชื่อหมู่/ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนประชากร(คน)	กลุ่มตัวอย่าง
หมู่ที่ 1 บ้านไทร	491	38
หมู่ที่ 2 บ้าน ไทร	630	52
หมู่ที่ 3 บ้านไทร	637	28
หมู่ที่ 4 บ้านไทร	704	45
หมู่ที่ 5 บ้านไพบูลย์	589	12
หมู่ที่ 6 บ้านหนองม่วง	582	42
หมู่ที่ 7 บ้านโคกสำโรง	462	13
หมู่ที่ 8 บ้านโคกกี้	480	25
หมู่ที่ 9 บ้านไพบูลย์	755	59
หมู่ที่ 10 บ้านโคกตะแบก	309	30
หมู่ที่ 11 บ้านสวรรค์	574	11
หมู่ที่ 12 บ้านหนองม่วง	421	23
รวม	6,634	378

จำนวนประชากรทั้งหมดเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 378 คน โดยใช้สูตร Taro Yamane คำนวณหาจำนวนตัวอย่างในแต่ละชั้นภูมิตามสัดส่วนโดยคำนวณจากจำนวนสมาชิกประชากรในชั้นภูมิหารด้วยจำนวนประชากรทั้งหมดแล้วนำมาคูณด้วยจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการก็จะได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างแต่ละชั้นภูมิ (Taro Yamane, 1967)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจากกรอบแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของบุคคลจำนวน 378 คน ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพ (วชิระ บุญสาร, 2564: 4)

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ประกอบด้วย ด้านการสื่อสาร ด้านการใช้เทคโนโลยี ด้านการบริการ ด้านการพัฒนาองค์กร โดยเป็นแบบสอบถามเชิงประมาณ (กาญจนา พิพิษฐกุล, 2565 : 67)

เป็นแบบสอบถามประมาณค่า 5 ระดับ (Rating 1 Seale) ดังนี้

- 1 หมายถึง ความคิดเห็นการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ อยู่ในระดับมากที่สุด
- 2 หมายถึง ความคิดเห็นการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ อยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง ความคิดเห็นการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ อยู่ในระดับปานกลาง
- 4 หมายถึง ความคิดเห็นการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ อยู่ในระดับน้อย
- 5 หมายถึง ความคิดเห็นการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. ข้อมูลการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการบริหารภาครัฐ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ยร้อยละ (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: SD)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

แบบสอบถามที่ได้รับคืนมาต้องนำมาตรวจสอบและคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ครบถ้วน ตอบข้อกระทงคำถามทุกรายการ สามารถนำมาวิเคราะห์ทางสถิติ หลังจากนั้นนำแบบสอบถามทั้งหมดไปวิเคราะห์ข้อมูล โดยบันทึกข้อมูลและใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปเพื่อประมวลผลข้อมูลทางสถิติสำหรับงานวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละตอน มีดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 2 ข้อมูลเทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารทรัพยากรบุคคล (Digital HR) โดยพัฒนาผ่านเทคโนโลยี SMAC สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ยร้อยละ (Mean) ส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน (Standard Deviation: SD) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง โดยแยกเป็นรายข้อรายด้านและโดยภาพรวม นำเสนอข้อมูลเป็นตาราง

ตอนที่ 3 ข้อมูลประสิทธิภาพการทำงาน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: SD) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียงจากมากไปน้อย ประกอบคำอธิบายเกณฑ์ในการแปลความหมายข้อมูลการแปลความหมายค่าเฉลี่ยได้กำหนด (สุมิต ว่องวาณิช, 2563 : 12)

ผลการวิจัย

เพื่อศึกษาและสำรวจผลกระทบจากการใช้งานสื่อดิจิทัลต่อการตัดสินใจในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพควรมีการประชุมเกี่ยวกับผลกระทบของการใช้เทคโนโลยีในระยะยาวและหาข้อเสนอแนะที่ดีที่สุดในการพัฒนาการใช้เทคโนโลยีควรมีการประเมินพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลที่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างแม่นยำและครอบคลุมทุกกลุ่ม โดยเฉพาะการทำให้ผู้สูงอายุและกลุ่มคนที่ไม่คุ้นเคยกับเทคโนโลยีสามารถเข้าถึงบริการของภาครัฐได้ มีการพัฒนาอยู่เสมอเพื่อช่วยให้ภาครัฐสามารถเปลี่ยนแปลงและปรับตัวได้อย่างราบรื่นโดยเฉพาะในด้านการฝึกอบรมบุคลากรให้พร้อมรับกับการใช้งานเทคโนโลยีใหม่ๆ

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ

ตาราง 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวนประชากร N-378	
	จำนวน	ร้อยละ (%)
1.เพศ	387	100.00
ชาย	194	51.20
หญิง	185	48.80
2.อายุ		
15-20	34	9.00
21-40	84	22.20
41-60	118	31.10
60 ปีขึ้นไป	143	37.70
3.ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	108	28.50
มัธยมศึกษาตอนต้น/ตอนปลาย/เทียบเท่า	128	33.80
ปริญญาตรี	107	28.20
สูงกว่าปริญญาตรี	36	9.50
4.อาชีพ		
นักเรียน/นักศึกษา	52	13.70
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	65	17.20
เกษตรกร	125	33.00
รับจ้างทั่วไป	1	0.30

จากตารางที่ 2. พบว่าข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวนทั้งหมด 378 คนเมื่อจำแนกตามเพศปรากฏว่าส่วนใหญ่เป็นชาย จำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 51.20 เป็นหญิง จำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 48.80

เมื่อจำแนกตามช่วงอายุพบว่า ช่วงอายุ 60ปี ขึ้นไป มีจำนวนมากที่สุด จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 37.70 รองลงมา คือ ช่วงอายุ 41-60 ปี จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 31.10 คือช่วงอายุ 21-40ปีจำนวน 84 ร้อยละ 22.20 และที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ช่วงอายุ 15-20 ปี จำนวน 34 คิดเป็นร้อยละ 9.00

เมื่อจำแนกตามอาชีพ พบว่า ที่มีจำนวนมากที่สุด คือ เกษตรกร จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 33.00 รองลงมา ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ คือ จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 17.20 นักเรียน/นักศึกษา จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 13.70 และที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ รับจ้างทั่วไป จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.30

เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุด พบว่า ที่มีจำนวนมากที่สุด คือ มัธยมศึกษาตอนต้น/ตอนปลาย/เทียบเท่า จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 33.80 รองลงมา คือ ประถมศึกษา จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 28.50 คือปริญญาตรี จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 28.20 และที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.50

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับความคิดเห็นในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ ในเขตพื้นที่ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ โดยภาพรวม

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	การแปลความหมาย
1. ด้านการสื่อสาร	4.26	0.474	มาก
2. ด้านการใช้เทคโนโลยี	4.14	0.610	มาก
3. ด้านการบริการ	4.14	0.601	มาก
4. ด้านการพัฒนาองค์กร	4.16	0.584	มาก
รวม	4.17	0.466	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐเทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐในตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 4.17, S.D.=0.466$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดโดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านการสื่อสาร ($\bar{X}=4.26, S.D.=0.474$) รองลงมาคือ ด้านการพัฒนาองค์กรอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.16, S.D.=0.610$) รองลงมาคือ ด้านการบริการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.14, S.D.=0.584$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ด้านการใช้เทคโนโลยีอยู่ในระดับมากเช่นกัน ($\bar{X}=4.14, S.D.=0.584$) ตามลำดับ

สรุปผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ 2 ข้อดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพในการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป ของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 194 คน รองลงมาเป็นเพศหญิงจำนวน 185 คน จำแนกตามอายุพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 60ปีขึ้นไป รองลงมาคือช่วงอายุ 41-60ปี รองลงมาคือช่วงอายุ 21-40ปี และน้อยที่สุด ช่วงอายุ 15-20ปี จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่าส่วนใหญ่ อยู่ในระดับมัธยมศึกษา/ตอนปลาย/เทียบเท่า ปริญญาตรี และน้อยที่สุด สูงกว่าปริญญาตรี จำแนกตามอาชีพพบว่าส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ เกษตรกร รองลงมาคือ ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ รองลงมาคือนักเรียน/นักศึกษา และน้อยที่สุด รับจ้างทั่วไป

1.2 ข้อมูลการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์

ผลการวิเคราะห์ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงจากมากไปน้อย พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ด้านการสื่อสาร ด้านการพัฒนาองค์กร ด้านการบริการ และด้านการใช้เทคโนโลยี

2. เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์

ผลการวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์

โดยภาพรวมเป็นรายด้านดังนี้

1. ด้านสื่อสาร องค์กรควรพัฒนาช่องทางการสื่อสารที่หลากหลาย เช่น โซเชียลมีเดีย แอปพลิเคชันมือถือ เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลและบริการได้ง่ายขึ้น องค์กรเผยแพร่ข้อมูลภาครัฐในรูปแบบที่เปิดเผยและเข้าถึงได้ง่าย (Open Data) เพื่อสร้างความโปร่งใสและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน

2. ด้านใช้เทคโนโลยี องค์กรควรศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของการใช้เทคโนโลยีในระยะยาว ทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม เพื่อให้สามารถวางแผนการใช้เทคโนโลยีในอนาคตได้อย่างยั่งยืน องค์กรควรใช้ระบบคลาวด์เพื่อจัดเก็บและจัดการข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ ปลอดภัย และเข้าถึงได้จากทุกที่

3. ด้านบริการ องค์กรควรพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลที่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างแม่นยำและครอบคลุมทุกกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มผู้สูงอายุ ผู้พิการและกลุ่มคนที่ไม่

คุ้นเคยกับเทคโนโลยีสามารถเข้าถึงบริการของภาครัฐได้ องค์กรควรพัฒนาระบบบริการออนไลน์ที่ใช้งานง่ายและเข้าถึงได้จากหลากหลายช่องทาง

4. ด้านพัฒนาองค์กร องค์กรควรมีการศึกษาด้านการจัดการ การเปลี่ยนแปลงเพื่อช่วยให้ภาครัฐสามารถเปลี่ยนแปลงและปรับตัวได้อย่างราบรื่น โดยเฉพาะในด้านการฝึกอบรมบุคลากรให้พร้อมรับกับการใช้งานเทคโนโลยีใหม่ๆ การศึกษาแนวทางการพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรที่มุ่งเน้นการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในทุกระดับภายในองค์กรจึงเป็นสิ่งสำคัญ องค์กรควรสร้างความร่วมมือกับภาคเอกชนและภาคประชาสังคมในการพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลและการให้บริการ

อภิปรายผล

จากการศึกษาการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ มีทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการสื่อสาร ด้านการใช้เทคโนโลยี ด้านการบริการ ด้านการพัฒนาองค์กร หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลและสามารถนำมาอภิปรายตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ ดังนี้

การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก $4.17 (\bar{X}=4.17 \text{ S.D.}=0.466)$ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐขององค์กรมีการพัฒนาช่องทางการสื่อสารที่หลากหลาย ทำให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลและบริการได้ง่ายขึ้น และประชาชนสามารถรู้ถึงข้อมูลของภาครัฐในรูปแบบที่เปิดเผยและเข้าถึงได้ง่ายและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการใช้เทคโนโลยี ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ กมลรัฐ อินทรทัศน์ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการสื่อสาร ซึ่งพบว่าการศึกษา การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลนั้นเป็นการประยุกต์ใช้ให้เข้ากับโลกยุคปัจจุบันและสามารถรู้เท่าทันในการนำเทคโนโลยีมาใช้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับ วิโรจน์ ทวีปวรเดช (2560) พบว่า เทคโนโลยีดิจิทัลและการยอมรับนวัตกรรมองค์กรสมัยใหม่เป็นการสื่อสารโดยการใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะสื่อสาร การเรียนรู้โดยการสื่อสารโดยใช้เทคโนโลยีในการช่วยสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพโดยการสื่อสารเป็นการใช้ทั้งการประยุกต์ภาษาในการสื่อสารเพื่อให้เกิดเป็นการสื่อสารกับประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับ เณลิมชัย สิรินิวัฒน์กุล (2564) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลด้านการบริหารทรัพยากรบุคคลมีผลต่อประสิทธิภาพการทำงานการขึ้นอยู่กับปัจจัยในการสื่อสารโดยการที่ประชาชนมีการสื่อสารกันมากขึ้นทำให้เกิดมีความคิดที่แตกต่างกันและสามารถนำความคิดคนที่ดี

ที่สุดมาปรับใช้ในการทำงาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับ สุทธิศักดิ์ จันทวงศ์โส (2562) ความปลอดภัยและจริยธรรมในกระบวนการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการสื่อสารปัจจุบันมีการใช้เครือข่ายและเทคโนโลยีรูปแบบใหม่ๆซึ่งในการสื่อสารเพื่อรับส่งข้อมูลในการสื่อสารเกิดความสะดวกและรวดเร็วโดยนำไปใช้ในด้านการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ด้านการสื่อสาร พบว่า การใช้เทคโนโลยีบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 ($\bar{X}=4.26, S.D.=0.474$) ทั้งนี้เป็นเพราะว่าองค์การบริหารส่วนตำบลได้พัฒนาเพิ่มเติมการใช้ระบบออนไลน์ด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลด้านสื่อสารโดยการแจ้งข่าวสารออนไลน์ผ่านทางเฟซบุ๊กและช่องทางโซเชียลมีเดียและมีการสื่อสารผ่านการประชาสัมพันธ์บอกโดยตรงกับประชาชนทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจมากขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของ กัลยา ใจรักษ์ (2562) ปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับเทคโนโลยีดิจิทัลในการปฏิบัติงานของบุคลากรภาครัฐ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการสื่อสารโดยเทคโนโลยีดิจิทัลเป็นการเปิดใจในการยอมรับเทคโนโลยีต่อประชาชนที่ยังไม่ค่อยเข้าใจในการใช้เทคโนโลยีภายใต้สิ่งแวดล้อมดิจิทัลอาจทำให้มีความยากต่อการยอมรับเทคโนโลยีดิจิทัล โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับการศึกษาของ กานดา สุภาวีระ (2561) รูปแบบการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานโดยเป็นการติดต่อสื่อสารมีการจัดการเรียนรู้ช่วยเพิ่มพูนความรู้ก่อนและอีกทั้งยังเพิ่มความความสะดวกและทำให้ประชาชนเข้าถึงได้ง่ายขึ้น โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ ด้านการใช้เทคโนโลยี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 ($\bar{X}=4.14, S.D.=0.584$) ทั้งนี้เป็นเพราะว่าองค์การบริหารส่วนตำบลได้มีการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยได้มีการให้คำแนะนำด้านการใช้เทคโนโลยีระหว่างเจ้าหน้าที่กับประชาชน สอดคล้องกับการศึกษาของ บุญรา บุญทะหล้า (2563) พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศกับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลที่ทันสมัยส่งผลให้มีความรวดเร็วต่อการทำงานและมีความต่อเนื่องกันในการใช้สื่อที่ทันสมัย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับการศึกษาของ พงศ์ศักดิ์ สงวนศักดิ์ (2563) การปรับตัวขององค์กรภาครัฐสู่ดิจิทัล พบว่า การนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการจัดการเรียนรู้จากการสังเคราะห์วิเคราะห์จัดอบรมพัฒนาทักษะส่งผลให้เกิดการประเมินการใช้เทคโนโลยีภาครัฐสามารถเข้าใจเข้าถึงปัญหาที่เกิดจากการเรียนรู้สิ่งที่เกิดขึ้นก่อนนำความรู้ที่ได้ออกไปสู่ประชาชน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลภาครัฐ ด้านการบริการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14($\bar{X}=4.14, S.D.=0.601$) ทั้งนี้เป็นเพราะว่าการบริการเทคโนโลยีทางออนไลน์ช่วยลดค่าใช้จ่ายในการเดินทางในการไปติดต่อ ปิยนุช เงินคล้าย (2561) เทคโนโลยีดิจิทัล

กับการพัฒนาชุมชนต่อการบริการและทำให้เกิดความสะดวกรวดเร็ว สอดคล้องกับการศึกษาของ ทิพรพัฒน์ ลิทธิวงศ์ (2564) การบริหารจัดการภาครัฐในยุคดิจิทัล พบว่า การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลกับการบริการเป็นสิ่งที่ทำให้สามารถรับข่าวสารและการบริการของทางภาครัฐได้อย่างรวดเร็ว สอดคล้องกับการศึกษาของ กิตติพงศ์ สมชอบ (2563) พบว่า การใช้บริการเทคโนโลยีดิจิทัลเป็น การใช้เพื่อประชาชนเกิดความพึงพอใจในการใช้บริการจากการใช้เทคโนโลยีในภาครัฐและทำให้เกิด ประสิทธิภาพ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลภาครัฐ ด้านการพัฒนางองค์กร พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 ($\bar{X}=4.16, S.D.=0.610$) ทั้งนี้เป็นเพราะว่า องค์การบริหารส่วนตำบลได้มีการ อับข้อมูลข่าวสารผ่านช่องทางออนไลน์และในการประสานมีการแจ้งเตือนปัญหาผ่านช่องทาง ออนไลน์ สอดคล้องกับการศึกษา ทวีศักดิ์ กอนันตกุล (2560) เทคโนโลยีดิจิทัลกับการพัฒนา ประเทศ พบว่า การพัฒนางองค์กรโดยจัดการอบรมการประชุมบุคลากรและประชาชนการลงมือ ปฏิบัติและใช้ทักษะต่างๆจากองค์ความรู้ใหม่เรียนรู้ในการพัฒนางองค์กร สอดคล้องกับการศึกษา ของ ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2562) การพัฒนากระบวนการคิด พบว่า การศึกษาช่วยพัฒนาประชาชน และคนในองค์กรให้คนในทั้งในและนอกองค์กรมีความรู้และมีความสามารถและเข้าใจสิ่งที่เรียนรู้ไปและ สามารถที่จะต่อยอดได้ โดยรวมอยู่ระดับมาก จากการศึกษาการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ พิจารณาจากการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า โดยรวมแตกต่างกันในปัจจัยเรื่องเพศ อายุ ระดับ การศึกษา อาชีพ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วชิระ บุญสาร (2564) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการใช้เทคโนโลยีและการพัฒนาอย่างมี ประสิทธิภาพ ผลการศึกษาพบว่า การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ เพศไม่แตกต่าง การใช้ เทคโนโลยีดิจิทัลที่มีความแตกต่างกันไป สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรรถพล แหมะชัย (2562) ได้ ศึกษาเรื่อง การยอมรับเทคโนโลยีการที่บุคคลได้มีการพิจารณาและศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ตัวอย่างผลการศึกษาพบว่า อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ แตกต่างกัน เพศ ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะของการนำวิจัยไปใช้

ผลจากการวิจัย พบว่าการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลบริหารภาครัฐ ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคน ชัย จังหวัดบุรีรัมย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ปัจจัยที่ส่งผลการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ตำบลบ้านไทร อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ด้านที่น้อยที่สุดคือด้านการบริการ ข้อเสนอแนะควรให้ความ

ช่วยเหลือในเรื่องที่จำเป็นและตรงกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เทคโนโลยี เช่น สิ่งอำนวยความสะดวก การปรับปรุงระบบออนไลน์ให้ทันสมัยและรวดเร็วสามารถเข้าถึงเว็บไซต์ของหน่วยงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะของการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยด้านอื่น หรือตัวชี้วัดการพัฒนาการเรียนรู้ในการพัฒนาความรู้ด้านทักษะดิจิทัลการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีให้มีความสะดวกมากขึ้น
2. เพิ่มการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีในชุมชนให้มีปฏิบัติเสริมสร้างความรู้ความสามารถและทำให้ใช้เทคโนโลยีได้อย่างรวดเร็ว
3. การศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องเทคโนโลยีในการเข้าถึงข้อมูลต่างๆ ได้ง่ายโดยจัดส่งเสริมด้านเทคโนโลยีให้มีความทันสมัยอยู่ตลอด

เอกสารอ้างอิง

- กมลรัฐ อินทรทัศน์. (2562). การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในงานสื่อสารมวลชน. วารสารนิเทศศาสตร์และนวัตกรรมการสื่อสาร. (2562).
- กัลยา ใจรักษ์. (2562). ปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับเทคโนโลยีดิจิทัลในการปฏิบัติงานของบุคลากรภาครัฐ. วารสารบริหารและการจัดการ. (2562).
- กานดา สุภาวีระ. (2561). รูปแบบการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน. วารสารวิชาการครูศาสตร์อุตสาหกรรม. (2561).
- กิตติพงศ์ สมชอบ. (2563). การศึกษาองค์ประกอบของการเรียนรู้ดิจิทัลสำหรับบุคลากร สายสนับสนุนมหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย. การประชุมวิชาการ เสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ. 21 (ออนไลน์)
- เฉลิมชัย สิริวิวัฒน์กุล (2564). ได้ศึกษาเรื่อง การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลด้านการบริหารทรัพยากรบุคคลมีผลต่อประสิทธิภาพการทำงาน ของพนักงานสำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล. (2564).
- ทวีศักดิ์ กอนันตกุล. (2560). เทคโนโลยีดิจิทัลกับการพัฒนาประเทศ กรุงเทพฯ: สำนักงานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ. (2560).

- ทิพรพัฒน์ สิทธิวงศ์. (2564). การบริหารจัดการภาครัฐในยุคดิจิทัล. กรุงเทพฯ: สำนักงานพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บุษรา บุญทะหล้า. (2563). ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศกับ ประสิทธิภาพการบริหารงานในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสกลนคร เขต 1. วิทยานิพนธ์ค.ม.สกลนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. (2562). การพัฒนาระบบความคิด: แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ. กรุงเทพฯ: เทคนิคพรินติ้ง.
- ปิยนุช เงินคล้าย. (2561). เทคโนโลยีดิจิทัลกับการพัฒนาชุมชน.เชียงใหม่: สำนักงานพิมพ์พงศ์ศักดิ์ สงวนศักดิ์. (2563). การปรับตัวขององค์กรสู่ดิจิทัล. กรุงเทพฯ: ซีเอสยูเคชั่น
- วชิระ บุณสาร. (2564). ปัจจัยส่วนบุคคลข้อมูลทั่วไปของบุคคล
- วิโรจน์ ทวีปวรเดช. (2560). เทคโนโลยีดิจิทัลและการยอมรับนวัตกรรมองค์กรสมัยใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล. (2566). แผนพัฒนารัฐบาลดิจิทัลของประเทศไทย พ.ศ. 2566–2570. กรุงเทพฯ: สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล (องค์การมหาชน). <https://www.dga.or.th>.
- สุทธิศักดิ์ จันทวงศ์โส. (2562) ความปลอดภัยและจริยธรรมในกระบวนการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล. วารสารวิชาการเทคโนโลยีสารสนเทศ.
- อรรถพล แซมชัย. (2562). เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักงานพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- วิพรรณ ประจวบเหมาะ. (2565). การพัฒนารัฐบาลดิจิทัลไทยในยุคการเปลี่ยนผ่านสู่ดิจิทัล. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรนุช สูงสว่าง และคณะ. (2564). รัฐบาลดิจิทัลแนวคิดและการประยุกต์ใช้. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธนพล วีราสา. (2565). การบริหารจัดการดิจิทัลในภาครัฐ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พิรธรอง รามสูต. (2566). สื่อดิจิทัลกับการเข้าถึงบริการสาธารณะ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมชาย เทพแสง. (2565). เทคโนโลยีกับการพัฒนาภาครัฐ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- สุพจน์ เชื้อรุฒ. (2565). การเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัลกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- ศักดิ์ เสกขุนทด. (2563). อุปสรรคและโอกาสของรัฐบาลดิจิทัลไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อัมรินทร์ พัฒนพันธ์ชัย. (2564). แผนพัฒนารัฐบาลดิจิทัลของประเทศไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรชัย ชีระเวช. (2564). แนวโน้มเทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารภาครัฐ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล. (2564). รัฐบาลดิจิทัลประเทศไทย. กรุงเทพฯ: สำนักงานพัฒนา รัฐบาลดิจิทัล.
- กาญจนา พิพิธกุล. (2565). การสื่อสารเชิงกลยุทธ์ในยุคดิจิทัล. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุวิมล ว่องวาณิช. (2563). สถิติและการวิจัยเชิงปริมาณ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.